

Zlato jako klíč ke svobodě

Munice proti útoku kleptokratů

Se zlatem jsem se poprvé setkal přibližně před pětadvaceti lety. Tehdy jsem si nedokázal ani náznakem představit, jaké osobní a společenské dimenze tento sluneční kov může mít. Usilovně jsem pátral po trvanlivosti, jistotě a klidu duše a více než cokoli jiného mě správným směrem vedla má intuice – po 25 letech bádání a přemýšlení docházím k tomu, že důležitým klíčem jak k vnitřní, tak také k materiální svobodě je právě *zlato*.

Skrytí pachatelé

Skutečnými *nepřáteli* svobodné a pokojné společnosti jsou politici a byrokraté, ať už z národních či nadnárodních organizací, kteří nejsou s to odolat pokušení a zneužívají nekrytou papírovou měnu. Financují tak nejen svoji moc a války, ale i světový pokrok nebo například rozličné obecně prospěšné utopie v sociální oblasti a přání lidu. Jejich nehospodárné počínání je nefinancovatelnou krádeží kupní síly, ostatně pouze *nekrytá papírová měna* umožňuje vznik ohromných ztrát a jejich nepozorované přerozdělení mezi nic netušící, ekonomicky málo vzdělanou, avšak důvěřivou většinu společnosti. Právě tak byly financovány světové války, hnědý, rudý i černý teror! Ani pád totalitních režimů neučinil konec tomuto neblahému pokušení.

Ne všichni rozumíme ekonomickým souvislostem, a tak se tento lstivý způsob opakovaně osvědčuje – není se čemu divit, vždyť nepříjemné důsledky *inflation* se neprojeví okamžitě, ale až se značným časovým odstupem a navíc zdánlivě bez příčinné souvislosti.

Morální selhání: Ztráta úcty k dějinám

Lidé, kteří se opírají výhradně o vlastní zkušenosti, mají sklon povýšit tyto osobně získané zkušenosti na obecné měřítko hodnocení a princip veškerého jednání. Z krátkodobého hlediska mohou mít takové zásady tu a tam úspěch. V dlouhodobé perspektivě a ve prospěch společenského uspořádání, které má sloužit jako vzor i pro následující generace, je situace zcela jiná: je třeba za každou cenu zabránit *prosazení osobních a tomu odpovídajících krátkodobých zájmů* na úkor našich potomků. Morální a etické zásady, vycházející ze životních zkušeností našich předků, jsou naším pomocníkem a spojencem. *Úcta k dějinám* a velkým civilizačním výdobytkům našich předků tvoří jejich úhelný kámen.

Střet zájmů: Počátek konce

Ve společnosti založené na dělbě práce, jak ji dnes známe z různých hospodářských systémů, jsou v konečném důsledku všechny specifické zájmy protisociální, protože s pomocí zákonů dosahují prospěchu jen někteří vybraní členové společnosti, a to na náklady a úkor ostatních. Společnost, která sleduje *dlouhodobý prospěch*, musí eliminovat dominující vliv specifických zájmů, jinými slovy dominující vliv střetu zájmů, na utváření státu, protože střety zájmů vždy vedou k fatálním koncům: různé *nespravedlnosti* a křivdy vyplývající ze střetu zájmů vedou v kratším či delším časovém horizontu k sociálnímu napětí, neklidu, revolucím, válkám, v konečném důsledku tedy ke smrti, utrpení, úpadku přirozených pořádků, často dokonce až k rozkladu společnosti.

Ekonomická odpovědnost jedince jako nástroj blahobytu

Bez ohledu na vaše ideologické přesvědčení je třeba si připustit, že teprve ekonomická odpovědnost jednotlivce, nebo v méně exaktní, ale rozšířené terminologii *kapitalismus* ve své (téměř) čisté podobě, přinesly většinu lidstva blahobyt a pokrok. Pouze s výhledem na zlepšení osobní životní úrovně lze produktivitu optimalizovat i takřka neomezeně zvyšovat. Právě tato kombinace vlastních zájmů, při

současném uspokojování ostatních členů společnosti, dělá z kapitalismu to, čím je a čím má i zůstat: mírumilovný a na spravedlnosti založený stroj produkující blahobyt. Všechny hnědé, rudé nebo černé socialistické experimenty jsou postaveny na specifických zájmech obvykle početně velmi malé politické kasty, která si zajišťuje moc na náklady širokých mas obyvatelstva. Cenu známe: miliony zničených životních snů a lidských životů. Naštěstí se tyto mocenské skupiny nevznášejí ve vzduchoprázdnu. Největším protivníkem všech politických zájmových skupin totiž je a zůstává: **volný trh**.

K získání a udržení nespravedlivých výhod se musí nejprve odstranit konkurence. Ukázkovým příkladem tohoto aspektu touhy po moci je volný trh názorů. Svobodné země se vyznačují možností svobodné výměny názorů. Naproti tomu fašisticky, socialisticky, nebo obecně řečeno kolektivisticky utlačované země je možné jasně rozpoznat a definovat na základě jejich omezení svobodného myšlení a nazvat je jejich pravým jménem – *diktatura*.

Naproti tomu existuje značné množství různých omezení volného trhu, dokonce i jeho naprosté zrušení, které jsou pro většinu lidí těžko rozpoznatelná, nemluvě o katastrofálních důsledcích těchto skrytých intrik.

V kapitalismu definovaném jako svobodné tržní hospodářství je hodnota veškerého zboží určována nespočetnými preferencemi jednotlivých účastníků trhu. Cena zboží je nepřetržitě vystavena různým vlivům a podléhá stálým změnám. Stanovení ceny, jinak řečeno uzavření obchodu, je založeno na dobrovolnosti, a tím je takovýto trh také spravedlivý. Spotřebitel, který v tichosti, ale nanejdůležitěji efektivně dbá o to, aby mezi těmi, kteří se na trhu pohybují, přežil vždy jen ten nejvýhodnější, nejlepší nebo nejslušnější, a aby dál ekonomicky rostl a prospíval, je tak skutečným králem trhu. Finančně zdraví hráči na trhu vytlačují ty nezdravé. Dnes jsme ale svědky toho, jak státní zásahy umožňují hospodářsky neúspěšným podnikům, které jsou závislé na úvěrech, ničit *podniky zdravé* a prosperovat na jejich úkor – vidíme to se všemi zhoubnými společenskými důsledky! Darwinismus je postaven vzhůru nohama: výkon a flexibilita se trestá, v kursu je neschopnost a ignorance, podle hesla „*The survival of the unfittest*“ přežije ten nejméně vhodný.

Veškeré druhy omezování a restrikcí trhu vedou vždy k pokřivení volné soutěže, ba co víc – vedou k nespravedlnosti. *Spravedlnost de-*

finovaná zákony mocipánů je vždy založena na nespravedlnosti! Takto jednoduše můžeme formulovat nutnost toho, aby se v budoucnu lidé raději spoléhali na volný trh, než aby se utíkali ke státní spravedlnosti.

Znovu a znovu musíme důrazně připomínat, že náš současný peněžní systém se zrodil v hlavách těch, kteří hledí především na svůj prospěch (!), nikoli v hlavách zastánců volné tržní ekonomiky. Státní moc nás přinutila akceptovat dnešní peníze jako platidlo *dané zákonem*, a my všichni víme, že dnešní zákony v žádném případě nepocházejí od milého *Pánaboha*. Chceme-li opravdu poznat, kdo stojí za rozkladem přirozeného řádu naší společnosti, musíme tuto neuvěřitelně důležitou skutečnost přijmout jako fakt.

Emisní banky – hrobaři společnosti

Denně se setkáváme s různými zprávami, třeba že kapitalismus se přežívá a je na pokraji krachu, či že dokonce krachuje. Můžeme číst, slyšet i vidět tiskové zprávy o zkrachovalém kapitalismu, ano, slyšíme i hanlivé urážky na adresu *turbokapitalismu*. Se „*skutečnými penězi*“ by ale *turbokapitalismus* nebyl vůbec možný! Všechny emisní banky, označované jako strážci měny, prostřednictvím snižování úroků a zvyšování množství peněz a úvěrů *manipulují* s finančními trhy. Dnešní realita dává za pravdu kritikům, kteří poukazovali na to, že *centrální banky už dlouho fungují jako stroje, které ve službách sobeckých a protispolečenských zájmových skupin plánovitě generují inflaci*. Převážná část dnešních ekonomů a představitelů systémů, které generují inflaci, si nějak nemohou (nebo nechťejí?) vybavit Manifest komunistické strany z roku 1847. Pánové Karel *Marx* (1818 – 1883) a Bedřich *Engels* (1820 – 1895) už tehdy rozpoznali, že moc si lze zajistit pouze ovládnutím peněz: „*V nejpokročilejších zemích může však být téměř všeobecně použito těchto opatření: Soustředění úvěru v rukou státu prostřednictvím národní banky se státním kapitálem a výhradním monopolem.*“

Zástupci jednotlivých zájmových skupin zavedli zákonem neuvěřitelně nespravedlivý tzv. *bankovní systém s částečnými rezervami* (Fractional Reserve Banking), který bankám dovoluje vytvářet *ničím nekryté* úvěrové prostředky a ještě k tomu z nich inkasovat úrok!

Tyto skutečnosti, tak důležité pro posouzení současné finanční

krize, však dosud většina společnosti nebere na vědomí. To, že dnešní problémy ve skutečnosti nejsou krizí finanční, nýbrž po domácímu vyrobenou vnitřní krizí systému, tak zůstává většině lidí skryto. Všechny, kteří se zajímají o skutečné příčiny a kořeny hospodářských krachů, a kterým leží na srdci znehodnocování peněz od doby vzniku emisních bank, odkazují na Vídeňskou národohospodářskou školu. Její hlavní představitelé, *Ludwig von Mises* nebo nositel Nobelovy ceny *Friedrich A. von Hayek*, na základě svých vědeckých výzkumů správně předpověděli všechny krize minulé i současné, nikoli z titulu *proroků*, ale z titulu vynikajících *sociálních ekonomů*. Vídeňská národohospodářská škola sice získává stále více přesvědčených zastánců, ale státy s monopolem na vzdělání její učení odmítají – znamená totiž, že by byrokraté na nejrůznějších úrovních a vládnoucí politici přišli masově o své neoprávněné výhody a jiné prebendy.

Tedy ještě jednou: Naše dnešní, dluhem kryté peníze, stejně jako emisní banky jsou projevem *monopolu moci* sobecké a mocichtivé elity, která nejhanebnějším způsobem zneužívá své privilegium na tvorbu peněz, v žádném případě nejsou produktem svobodného trhu (!). O tom, co jsou *peníze*, potažmo tedy svoboda či nesvoboda, ve svobodném světě svobodně rozhodují miliardy lidí na základě dobrovolnosti. Nikoli hrstka nikým nezvolených funkcionářů, kteří si svůj post nezasloužili svým výkonem či službou ve prospěch spoluobčanů, nýbrž ho získali podvodným uplatněním právě pro ně vymyšleného a jim na míru ušitého zákona. Finanční tisk ale systém papírových peněz téměř bezvýhradně podporuje. Zlato zavrhuje, zlato mu je přímo strašákem. Uvědomíme-li si, že svobodní lidé ohrožují moc samozvaných elit, není to až tak překvapivé.

Zlato je ale jediná pravá měna, a jako taková je klíčem ke svobodě: Příživníci a králové papírových peněz v jednom svého největšího nepřítele dobře znají – je jím volný trh. Ještě víc se ale bojí svého úhlavního nepřítele – zlata. Tito samozvaní vládcí ukazují svoji pravou tvář ve způsobu, jakým manipulují s penězi a drahými kovy. Proti lidské touze po svobodě, míru a spravedlnosti neměli však žádní vládcí dlouhodobě šanci, neboť *trh* je vždy silnější. A tak se i tato smutná kapitola světových dějin blíží ke svému konci, ať už nastane kdykoliv – totiž konec nastane tehdy, až emisním bankám začnou docházet zásoby zlata. Teprve pak si lidé jasně uvědomí, že císař je

skutečně a opravdu úplně nahý, a neskutečně nespravedlivý *měnový systém* ustoupí jinému, doufejme, že spravedlivějšímu, systému.

Srdečné poděkování

Profesor Dr. *Hans J. Bocker* mě svým spontánním příslibem vydat tuto knihu velmi potěšil a já mu zde chci vyjádřit své upřímné poděkování.

Přeji si, aby se co nejvíce lidí dozvědělo, že poctivým hospodářským a finančním systémem lze dosáhnout *míru* a že *mír* lze spravedlností udržet.

Johannes Müller

„Jestliže skončí samostatné myšlení,
zajde řád!“

Konfucius